

Zima na Bárovce

Tradiční zimní sborníček ze slohových prací a literárních pokusů
žáků ZŠ J. Š. Baara

Prosinec 2010

Perličky a perly
z vyučovacích hodin

„A tak, děti, z čeho se tedy vyrábí obilí?“

Nic, ticho...

„No tak... Přece jsme si to říkali!
No přece ... z O..., z O... , z O.....“

„Z opice!“ ozve se ve třídě 1. B...

Při výuce biologie:

„Moč, kterou odvádí vylučovací ústrojí, lze označit jako primární...“

a ..... **STATUTÁRNÍ !!“**

(Zaznamenala p. uč. Macková ve třídě- raději nejmenované)

.....
**ŠTĚSTÍ – je jako zima...
Přijde, ale zase odejde...**

(Dominika Skálová, 7. B)

.....
**Vždy, když přijdu ze školy, nedělám si úkoly!
Vůbec se mi nechce učit – učitel mě bude mučit?
A když pokazím ten test, určitě mě stihne trest,
v testu bylo dvanáct vět, nenapsal jsem – mám za pět.
Dokud si pětku neopravím, to nikam nesmím, už to vím.
Když z domova utíkám, dveře za sebou zamykám,
rodiče v dáli hubují, nevěřím, že mě zmalují,
učeníčko – mučeníčko, bude mé potěšeníčko...**

(Luboš Hadt, 9. A)

Netradiční poezie z devítky...

Pravidla na život nejsou nikde napsaná
musíš mít svá vlastní – a těm věřit od rána.

Umění žít

je jedno z nejtěžších –

- musíš si věřit, i když jsi jediný, kdo ti věří,
a tak myslí pozitivně, tvé emoce
vrátí se ti nepochybně.

A musíš být trpělivý – vytrvalá práce
umí dělat divy.

Tvůj potenciál potřebuje čas
i správné lidi,

ať génius, co v tobě dříme,
může začít konat divy.

A když změníš sám sebe,
můžeš začít měnit svět...

(Ema Kučerová, 9. A)

Sedíš v samotě na zemi

máš rozbitý srdce

všude kolem ticho.

Kam zmizela Naděje,

kam zmizelo Světlo?

Všichni čekaj' na Tebe

Ty prožíváš peklo.

Každý čeká na tvůj úsměv

Ty nezvládáš všechno,

navenek tak vyrovnaněj,

uvnitř zmatek, temno.

Zrcadlo se rozpadá

a tvá duše nezvládá

všechno se bortí, pohled letí do stran,

zítrěk bude lepší, poznáš to sám.

Nevzdávej se, není pozdě,

všichni víme svoje,

všichni máme svoje sny,

ty krásné jsou tvoje...

(Kristýna Viktorová, 9. A)

A ještě jedna poezie...

Venku hodně sněží, lidi domů běží,
zima je dost strašná, máme kamna prašná,
venku mrzne jako hrom, s tátou jsme porazili strom,
byl to krásný smrček, omrznul nám krček.
Na silnicích je náledí, děda se do okna zahledí,
je tam velké chumelení, to je pěkné nadělení.
Hokej se hraje v hale, bratr má brusličky malé,
už zítra mu koupím nové, tamty už má pěkně staré.
Půjdem s mamkou na Sněžku, škoda, zlomil jsem běžku.
Budeme tam lyžovat, taky mraky sledovat.
A dostal jsem chřipku, taťka peče rybku,
k Vánocům dostanu dárky, reklamy jsou plné stránky.
Zamrzlá je příroda, zima – to je POHODA!

(Philip Ward, 9. A)

Koníci a poníci u nás na Šumavě

Koně, koně, koníci, vy mí malí poníci,
tomu já dám seno, tomu zase oves,
tamtomu zas ohlávku, by mě z lesa dovez'.
Ráno běžím za koňmi, projedu se na nich,
přes překážky sních nesních, to mě velmi baví.
V zimě koně osedlám, na vyjížděku se vydám,
koně, ti jsou veselí, pozorujem jeleny.
S koňmi venku býti, radost z toho míti,
je to velká zábava, ale taky námaha.
Hodně štěstí, hodně zdraví,
ať vás koně rádi mají...!

(Kristýna Hájková, 9. A)

**Když je zima, když je sníh, jezdím venku na saních,
máme rádi zimní časy, vždy nám zmrznou mokré vlasy,
nejlepší je zimní čas, koulovačka bude zas,
bílá střela letí vzduchem,
co to mám za zmrzlým uchem?**

(Filip Mára, 9. A)

Tma

Většina lidí se tmy bojí. Ale proč se jí bát? Přichází každý večer – a ať zvedne ruku ten, komu se při ní špatně spí! Chcete-li opravdu vědět, čím je tma užitečná, povím Vám jeden pravdivý příběh...

Jednou, bylo to zrovna na podzim, se do malého městečka přistěhoval jeden pán. Jméno není důležité. Byl to pán, kterého pronásledovaly problémy, kam se jen podíval. Do městečka se přestěhoval proto, aby na problémy zapomněl. Jenže ony byly pořád s ním! Ať utekl, kam chtěl, nemohl se před nimi schovat.

Stěhoval se, měnil zaměstnání, a přesto nepřišel na způsob, jak se problémů zbavit.

Když ale jednoho dne usínal, zdálo se mu, jako by najednou bylo problémů méně. Zhasl – a začal se cítit jako znovuzrozený! Po nějaké době přišel na to, že když je ve tmě, problémy na něj nemohou! TMA je jako velká černá skříň, která do sebe všechny problémy zavře – no, a tak je tam také zavřel.

Od této noci byl tento pán jako vyměněný. Byl veselejší a problémy jej přestávaly pronásledovat. Všichni jeho přátelé se divili, jak to udělal. No a on svým přátelům toto tajemství s tmou prozradil. Od té doby bylo více lidí bez starostí!

Vidíte? Není se čeho bát. A hlavně ne tmy. Vždyť to byla právě tma, která onomu pánovi tolik pomohla. Když se někdy budete bát tmy, vzpomeňte si na tento příběh. Ve tmě narazíte jen na ty problémy, které tam sami vpustíte a zavřete.

(Andrea Lišková, 9. A)

Dítě a dospělý

Když jsou děti asi tak dva roky a sotva umí chodit, každý mu závidí. Dítě o tom samozřejmě ani neví, natož, aby to chápalo!

Když je dítěti šest let a učí se číst, mnoho lidí mu závidí. Ani tehdy to dítě nechápe.

Když je dítěti ještě o nějaký ten rok víc, začíná nevěřit na Ježíška. I tehdy mu mnozí závidí, ale dítě pořád nechápe.

Když je dítěti čtrnáct a jde z průšvihů do průšvihů, přece se najdou takoví, kteří mu stále ještě závidí. A chápe to ten čtrnáctiletý, proč mu někteří závidí? Nechápe.

A najednou je „dítěti“ osmnáct... Pochopí – a začne závidět těm dvoutletým...

(David Křída, 7. A)

Děti by chtěly být dospělými a dospělí by chtěli být dětmi

(Slohové cvičení žáků 8. A)

Dospělí by chtěli být dětmi, protože děti nemusí brzy ráno vstávat do práce a pracovat od rána do večera, děti z pohledu dospělých mají mnohem víc zážitků, dobrodružství, nechodí do práce.

Naopak děti by chtěly být dospělými. Říkají si, že by mohli řídit nějaké super auto, nemuseli by psát písemky a dostávat z nich špatné známky. Dospělí mohou pracovat, nebývají tolik omezováni a nemusí doma poslouchat rodiče.

Ale! Všechno má své výhody i nevýhody! Být dospělým i být dítětem. Podle mého názoru jste na tom nejlépe, když si zkrátka pěkně v klídku ležíte v kočárku nebo chodíte do školky...

(Jan Štrobl, 8. A)

Být dospělým – nebo dítětem?

Je zajímavé, že zamýšlet se nad tímto tématem nebývá obvyklé. Ale je to tak! Dospělí by raději byli dětmi a děti zase naopak závidí dospělým. Děti by chtěly mít a řídit auto - jako dospělí, chtěly by nechodit do školy, mít svatbu, malé děti – vůbec dělat věci, které mohou jen dospělí.

Dospělí by se zase nejraději vrátili zpátky do školy, chtěli by být daleko od všech starostí a každodenní zodpovědnosti.

Když se nad tím zamyslím, je mi jasné, že ani jedna strana neví, co by jí vlastně čekalo. Děti by musely denně do práce, aby uživily rodinu. Měly by za všechno plnou zodpovědnost a problémy by za ně neměl kdo řešit. A dospělí si zase neuvědomují, že by museli znovu opakovat školu a začínat od začátku.

Myslím si, že se každý dočká. Děti vyrostou v dospělé a dospělí zestárnou, půjdou do důchodu – a budou z nich zase jakoby malé děti...

(Josefína Válečková, 8. A)

Každý touží být tím, co není. Děti vidí v roli dospělého jen samé výhody. Peněžní příjem, svobodu, řidičský průkaz.

Dospělí by se zase raději vzdali všech svých výhod. Přestali by chodit do práce, počítat příjmy a výdaje a místo toho by si začali hrát od rána do večera.

(Cyril Horák, 8. A)

Když jsem byla malá, těšila jsem se do školy. Teď v ní jsem – a že by mě to bavilo? No – to se říct nedá. Teď, když jsem ve škole, těším se do práce. Ale kam se budu těšit potom?

Teď si asi vůbec nepřipouštím, že bych se někdy mohla chtít vrátit do školy! Ale jednou se to možná stane a já se opravdu budu chtít vrátit tam, kde jsem to kdysi neměla moc ráda.

Nyní je pro nás škola něco jako mučení. Ale pro někoho, kdo nemá šanci do školy chodit, by bylo zázrakem moci se vzdělávat.

Ale ani tak se nedá říct, že mě škola vůbec nebaví. To ne. Jsou tady i velmi zajímavé předměty.

Z toho vyplývá, že až jednou školu opustím, budu si říkat, že škola byl opravdu základ mého života – a to by mělo platit pro každého.

(Klára Kavanová, 8. A)

Dá se říci, že všechny děti chtějí být dospělými. Proč? Podle dětí dospělí mohou vše, co si záměnou. Vydělávají peníze, mohou si kupovat téměř vše, co chtějí, nikdo je nepoučuje, nekomanduje, nevynadá jim za něco, co je špatně. Nemusí se nikoho na nic ptát, protože všechno vědí.

A tak se malé holčičky tajně malují mamčinými malovátky, laky a rtěnkami a také si zkouší boty na podpatkách nebo mamčiny společenské šaty.

Kluci zase touží řídit auto a být také tak chytrí jako tatínek (nic proti maminkám!)

Jenže když ty DĚTI vyrostou a stanou se z nich dospělí, vzpomínají na časy, kdy byli dětmi a touží se do těch let vrátit zpět. Jenže – to už nejde.

A proto buďte dětmi, dokud jimi jste a dokud můžete být, protože potom už budete jen dospělými! Tu dlouhou dobu do konce života!

(Barbora Uhlířová, 8. A)

Pokus o nonsensovou poezii

Pořád dolů a nahoru chodím,
ven půjdu, jen když se to hodí,
nemám jízdenku, revizor mě chytí,
vyndám skleničku a naleju si pití...

(Pepa Ikri, 7. B)

Já a moji rodiče

Jednou mě moji rodiče nutili jít na fotbal, i když se mi tehdy vůbec nechtělo. Chtěl jsem si konečně odpočinout. Ale musel jsem jít! Neskutečně mě naštváli!

A tak jsem šel, i když naštvaný a nerad. Cestou jsem potkal kamarády a na fotbale to bylo docela fajn.

Nakonec jsem si řekl, že to jsou mí rodiče, že mě vedou k zodpovědnosti, že to se mnou myslí dobře. Mají mě rádi a já je taky.

(Le Quang Dat, 7. B)

Můj dědeček

Chci vám povědět o mém dědečkovi. Mám už bohužel jen jednoho, je to tatínek mé maminky.

Dědovi je 65 let. Je nejlepším pracovníkem v zaměstnání, proto ho nechtějí z práce pustit. Jemu se nakonec ani nechce, protože on bez práce nevydrží. Pracuje, i když je důchodce. Když jsem byla malá, strávila jsem s ním hodně času.

Dědeček má hubenou postavu, šedivé vlasy i vousy. Vůbec není plešatý, jak to často u starších pánů bývá. Má přívětivé šedomodré oči.

O víkendu jezdí s babičkou do malé vesničky, kde žije babiččin bratranec. Někdy se tam také objeví babiččina sestra. Děda se tam stará o zahradu, na které je vysázena zelenina a nějaké ovoce se tam taky najde.

Dědeček navštěvuje klub zemědělství, proto stále zkouší nějaké nové metody pečování o zahradu. Je to jedna z jeho oblíbených činností. Bez zahrady si svůj život nedokáže představit.

Rád také jezdí na podzim k příbuzným, kde stráví skoro celý měsíc a každý den tam chodí sbírat houby. Se svým synem velice rád hraje šachy.

Děda má mnoho přátel a známých. Je to velmi vzdělaný a chytrý člověk. Je přátelský, hodný, veselý a vtipný. Mám ho moc ráda – jako celou svou rodinu. Jen bych jej ráda viděla častěji.

(Tetjana Antoščenko, 8. A)

In a haunted park there is a haunted castle.
In the haunted castle there is a haunted flat.
In the haunted flat there is a haunted corner.
In the haunted corner there is a lovely little mouse.

Are you scared?

(Jarmila Kytlicová, 3.A)

Co vidí havrani v zimě

Vidí, jak si hrají děti ve sněhu, jak se tam válí, koulují se a skáčou do sněhu. Vidí lidi, jak odklízejí z chodníků sníh, jak sypou sůl, aby se neutvořila ledovka.

Vidí zasněžené střechy domů, zasněžená auta. Zasněžené děti chytají poletující sněhové vločky do ruky i na jazyk.

Vidí stromy zaváté bílým sněhem a sněžné pluhy, které prorážejí cestu autům. Vidí školáky, jak jdou na oběd nebo z oběda, komíny, jak se z nich kouří. Taky vidí i cítí, jak se autům kouří z výfuků. Jen aby se havrani neudusili!

(Martin Divič, 6. B)

Havrani letí za chladem. Když letí, pozorují svět pod sebou. Vidí hory, moře, zamrzlé močály, vidí města. V městech může pozorovat domy, lidi, děti, zvířata.

Ale havrani shora vidí i autonehody, které by se nemusely stát, kdyby řidiči jezdili ohleduplně a opatrně. Havran je určitě inteligentní pták a myslí si o tom své.

Já jsem však ráda, že nejsem havran, protože by mi v jejich hníždě byla venku zima!

(Lucie Hejzlarová, 6. B)

Zimní bloudění

Jednoho krásného prosincového dne jsem si vyšel na procházku se psem. Šli jsme směrem k poli a k nádraží s nápisem Hrdějovice. Pomalým a rozvázným krokem jdeme k jednomu stromu, pak k druhému, k dalšímu a dalšímu... No a pak jsme zabloudili...

„Je nutno najít směr BARÁK!“, řekl jsem si. Ale nedařilo se a nedařilo. A pak mě napadlo, že by cestu k domovu mohla lépe najít moje fenka. Opravdu něco zavětrila a doslova mě dotáhla k baráku, odkud voněl koláč tak moc, až jsem málem přešel plot. I pes slintal. A slintal tak moc, až jsem uklouzl a nad sebou jsem spatřil zimní nebe. A pak jsme po cestě došli v pořádku až domů. Jaké z toho plyne poučení? „Jděte za nosem!“

(Lukáš Anýž, 9. A)

První let do zimoviště

„Jé, mami! Tam vidím nějaké divné velké věci! Jsou bílé, červené, zelené černé i modré! A v nich sedí ti velcí dvounožci, co jsme viděli doma!“, říká malý havránek své mamince. Moc se diví. Vždyť jsou to jeho první prázdniny – - spíše jeho první dlouhý let!

„Ale mami! Tady je to úplně jiné! Tady jsou ty velké věci na kolech, velcí dvounožci a vysoké tlusté barevné stromy, které mají roury a z těch se kouří! A ti dvounožci tady chodí úplně jinak obvázaní než ti u nás doma! A stromy jsou tady taky úplně jiné!“

„Jé, mami! Tamhle se srazily ty divné velké věci! A přijíždějí k nim jiné! A ty houkají a blikají! A tamten dvounožec venčí nějakou štěknu! A vede si ji na provázku! A ta štěkací štěkna je taky oblečená, obvázaná jako dvounožec! No tohle! My se trmácíme přes velkou louži, někteří z nás se odeberou do věčných letů – a tady si chodí ty štěkny pěkně omotané s dvounožci na procházku! A tamhle zase vidím...“

„Už jsme tady!“, říká havraní maminka. A opravdu. Byli na místě. Na ostrově obklopeném šedivými řekami, po kterých jezdily ty divné věci s dvounožci, jak to popsal malý havránek, když přiletěli ke svému prázdninovému hnízdu. Ta hnízda byla velká a pohodlná a byl odtud pěkný výhled.

Hned si malý havránek všiml, jak jeden dvounožec bere něco jinému dvounožci z kapsy na rameni. Byla to taková malá krabička, která měla plno hrbolků. Bylo to divné! Ten dvounožec se toho druhého ani nezeptal, jestli smí, a už mu něco loví z kapsy! To asi krade! Jako straky!

Havránek už byl z tolika dojmů unavený, tak hned usnul. Když se probudil, viděl pod sebou několik dvounožců, jak sbírají po zemi tu studenou bílou věc a dělají z ní koule a přitom se dobře baví a hodně vyskají. Opodál zase jiní menší dvounožci jezdí na nějakých rychlých věcech z kopečka. Také se u toho náramně baví!

Někteří ti dvounožci se smáli, jiní byli smutní a někteří kradli jako straky. Toho všeho si mladý havránek všiml, když poprvé přiletěl strávit prázdniny v českobudějovickém parku.

(Tereza Billichová, 6. A)

Zima

Na každém kontinentu je zima jiná. Na severu nebo v Rusku je velmi tuhá zima a velmi nízké teploty. V Africe je sníh vzácností. Já mám nejraději zimu u nás, v Evropě.

Nejčastěji začíná sněžit koncem listopadu. Je velmi příjemné ráno se probudit a zjistit, že všechno kolem je bílé. Ve škole se nebavíme o ničem jiném než o koulovačce, která propukne po vyučování.

Někdy také chodíme bruslit na rybník. Je to docela zábavné. O víkendu se sejdou kamarádi a začnou hrát hokej. Po zápase se jde domů a maminky nám podají teplý čaj i pár kousků chystaného vánočního cukroví.

A pak přijdou Vánoce. Čas, kdy se mají splnit všechna přání, kdy by lidé na sebe měli být hodní a vůči sobě smířliví. Peče se cukroví, svítí věnce. A pak nastane i Štědrý den s tradiční rybí polévkou, kaprem a bramborovým salátem. Po večeři přijde Ježíšek, který nám nadělí mnoho dáreků.

S taťkou často jezdíme za dědou, který je myslivec. Nazujeme běžky a jedeme ke krmelci nakrmit lesní zvířata. Cestou vidíme stopy zajíců, srnek a občas i divokých prasat.

Dvacátého šestého prosince jezdíváme tradičně s našimi dobrými přáteli na lyže do Rakouska. Je to má nejoblíbenější zábava v té kouzelné, mrazivé, ale přesto báječné zimě.

(Eliška Zikešová, 7. A)

**Sněhové vločky padají,
Vánoce na dveře klepají.
Koulovačky, bruslení,
tohle děti ocení!
Nohy myslivců utíkají,
zvířata si pochutnají,
lidé nakupují dárky,
děti staví sněhuláky.**

(Barbora Kubíková, 7. A)

**Chladná bílá zima, sáňkování, lyžování,
to je ale prima.
Přijde také koulování
a možná i rýma.
Zimu máme rádi, já i kamarádi,
se vším všudy válet sudy,
hlavně mít se rádi!**

(Marek Binder, 7. A)

Slohová práce o sněhu

Sníh. Sníh je velká hromada sněhových vloček. Jsou tak malé, že když vám dopadnou na ruku, každá okamžitě roztaje. Čerstvý sníh je asi nejbělejší věc na světě. Proto se asi také říká „bílý jako sníh“.

Sníh patří stejně jako kapr a cukroví k Vánocům. Sníh je možné najít třeba i v Africe, ale vysoko v horách. Sníh je ozdoba a chloubka zimy. Zdobí lesy, parky, stromy, domy a vůbec všechno, kam dopadne.

Ale pozor! Sníh může nejen zdobit krajinu a sloužit ke stavění sněhuláků. Dokáže se přeměnit v nebezpečnou lavinu, ve vánici nás může zasypat, může způsobit dopravní nehodu.

Takže sníh má stejně jako většina jevů své kladné i záporné stránky. Bylo by ale dobré, kdybychom s ním opravdu mohli počítat jen jako se zdrojem výborné zábavy nebo s vynikajícím stavebním materiálem pro výstavbu sněhových koulí, sněhuláků nebo iglů.

(Jan Štrobl, 8. A)

Co kdyby nebyly Vánoce...

Každý rok v prosinci nastanou Vánoce. Všechny děti se na ně těší – dostanou dárky, udělají rodiče šťastnými.

Ale kdyby nebyly Vánoce? Žádné posezení s rodiči u vánočního stromku! Nepeklo by se cukroví, které nám už delší dobu připomíná předvánoční čas. Kapři by zůstali plavat v rybnících, ve svých domech – a nikomu by nezaskočila kost. Dárky by se nemusely kupovat ani balit...

Neumím si vůbec představit, jak by to v naší rodině vypadalo bez strojení stromečku. V tento den se u stromečků sejde tolik rodin, které se neviděly třeba celý rok! A Vánoce jsou právě od toho, aby se rodina sešla a aby si její členové vyměnili dárky. Ty dárky ale nejsou důležité tolik, jako to, že lidé tráví tento čas se svými příbuznými. Popovídají si, snědí rybu a o půlnoci se jdou podívat do kostela.

Jedním z předvánočních problémů poslední doby je to, zda ozdobit živý nebo umělý stromeček. Někdo má raději umělý. Není s ním moc práce, z půdy se snese do obývacího pokoje a tam se na Štědrý den nazdobí.

Ale živá jedlička nebo smrk pěkně celým domem zavoní. Po nějaké době však začne opadávat a přibývá práce s odklizením spadaneho jehličí. Jenže to už k tomu vlastně patří. Padá jehličí, končí Vánoce, které mají všichni rádi.

Podle mého názoru jsou Vánoce důstojným zakončením kalendářního roku. Vždycky se těším na tu radost skrývající se pod balicím papírem.

Mě vlastně potěší všechny dárky. Největším dárkem je ale to, že tento krásný čas mohu trávit s naší rodinou. A proto se na Vánoce vždy těším.

(Kristina Viktorová, 9. A)

Já a Mikuláš

Vždy pátého prosince, večer před Mikulášem, jezdíme s rodiči k příbuzným do Ledenic.

Minulý rok jsme tam opět vyrazili. Celý večer probíhá takto: nejdřív vyjde Mikuláš s anděly z kostela, potom vyjdou čerti z „podzemí“ a za sebou vlečou vozík s dobrotami. Poté dojdou na pódium, které je předem připraveno.

Mikuláš vyvolává jména dětí, děti odříkají svou básničku a čerti jim potom předají košík s dobrotami.

No a tohle byla vždycky má největší můra. A jednou se to pak opravdu stalo. Byli jsme tam asi půl hodiny a poté Mikuláš přečetl moje jméno! Strašně jsem se začervenala a doufala jsem, že se mi to jenom zdá. Ale ne!

Když jsem si dodala odvahy, abych vůbec byla schopná udělat krok, šla jsem. A na pódiu jsem vůbec nevěděla, co mám říkat! Stála jsem tam strašně dlouho a ani jedno slůvko ze mě nevypadlo! Nakonec jsem přece jen jakousi básničku odříkala. Když jsem „dorecitovala“, Mikuláš mi podal ruku a předal mi košíček s dobrotami.

Byla jsem šťastná, že to mám za sebou. Nic strašnějšího se mi v sedmi letech stát nemohlo! Dlouho se mi pak do Ledenic na Mikuláše nechtělo. Ale čím jsem starší, tím víc si uvědomuji, že teď už bych se nebála.

(Kristýna Novotná, 7. A)

Když jsem byl malý, strašně jsem se bál čertů. Když přišli, vždycky jsem se schoval pod stůl nebo za křeslo.

Jednou k nám přišli čerti, andělé a Mikuláš. Kolik bylo hodin, nevím, ale slyšel jsem rachot řetězů, tak jsem pelášil někam se schovat.

Najednou byli čerti uvnitř a mamka mě zavolala, abych tam šel. Já jsem to zezачátku odmítal, ale pak jsem si dodal odvahy a šel jsem tam. Uviděl jsem Mikuláše – a ten mi řekl, ať se nebojím. Tak já jsem mu slíbil, že už se bát nebudu, tak mi dal pár bonbónů a nějaký balíček. V balíčku byly samé sladkosti a jedno malé autíčko.

Ale teď už jsem velký, čertů se nebojím a klidně jim uteču. Když přijdou do školy, utíkám jim po celé škole. Ale to už je jiný příběh, tak se s vámi loučím.

(Ondřej Tlamsa, 7. A)

**Zima, láska, štěstí
cestu si k nám klestí...**

(Andrea Lišková, 9. A)

**Vánoce po roce opět se vrací,
tak zapal svíčku na adventním věnci...**

(Kamila Tvrzová, 9. A)

**Zima má malé pomocnice,
malé vločky sněhové,
usedají na čepice – a tak – co chtějí více...**

(Eliška Pelechová, 9. A)

Cesta bílé vločky

Zrodí se malá a nevinná, úplně světa neznalá,
zastudí, kouzlo zanechá,
ve městech do smogu upadá...

(Vladislav Holoubek, 9. A)

**Už ani snad nemůžeme být šťastni víc,
když nám sněhové vločky hladí líc...**

(Vítek Chán, 7. A)

**Třpytí se sníh, padají vločky,
spolu, má milá, pečem vánočky,
vůně se line a těsto kyne,
zelený stromek jen tiše kouká,
jak venku fouká, jak to fouká.
Fouká tam a fouká, meluzína houká...**

(David Matoušek, 9. A)

(Phillip Ward, 9. A)

Z prací žáků ZŠ J.Š. Baara sestavila Mgr. Zdeňka Ditrichová